# Manassas, din nou

## — Manassas, Again —

*de Gregory Benford*

Traducerea: Florin Pîtea

Manassas, din nou ...

Există şi lucruri mai rele decât să fii luat de valul primei bătălii a primului război declanşat după mai mult de un secol, dar pe moment Bradley nu se putu gândi la nici unul.

De fapt, plecaseră pe furiş. Bradley îl convinsese pe prietenul său Paul să vină cu el şi să zboare la joasă înălţime pentru a privi formaţiile grozave de oameni şi maşini. Bradley ştia cum să se menţină sub plafoanele radar, planând uneori atât de aproape de vârfurile copacilor încât unele ramuri se loveau de longeroanele inferioare. Sosiseră înaintea zorilor, zburând cu aeronava de lux, ultra-silenţioasă, a tatălui lui Bradley - deasupra câmpurilor întinse, folosind răsăritul soarelui pentru a orbi senzorii optici de dedesubt.

Fusese extraordinar de palpitant. Coloanele sclipitoare, mirosul înţepător al distrugerii, bubuiturile îndepărtate, înfundate, ale luptei.

Apoi cineva i-a doborât.

Nu cu o lovitură în plin, din fericire. Bradley ghidase aeronava peste două şiruri de dealuri, zburând înclinat prin aerul sfâşiat de explozii. Pe urmă aterizaseră greoi, iar pernele gonflabile îi salvaseră pe cei doi băieţi.

N-au avut de ales şi-au trebuit să meargă cu echipa care i-a scos din epavă. Dexter, un bărbat masiv, oacheş, părea să fie şeful.

— Ni s-a dat de ştire că un grup de meci vin încoace, pe drumul ăsta, zise el. Staţi cu noi, ne puteţi ajuta.

— De ce-am face-o? spuse Bradley, iritat. Vreau să....

— Pentru că pe-aici nu eşti în siguranţă, puştiule, răspunse Dexter. Poate că voi, puştani bogaţi puşi pe plimbat, o să-nvăţaţi azi ceva în privinţa asta.

Dexter zâmbi, dezvăluind doi dinţi lipsă, şi le făcu semn cu mâna celor din compania lui să continue avansarea în lumina piezişă a zorilor.

Nimeni nu avea mâncare, iar Bradley era foarte sigur că nu i-ar fi dat şi lui dacă ar fi avut. Luptele de peste coama dealului din vest întrerupseseră liniile de aprovizionare care traversau acest ţinut deschis, odinioară agricol.

Ajunseră la răscruce pe la jumătatea dimineţii şi imediat doborîră, din greşeală, un servo-mec. Acesta îi văzu venind peste coama dealului, prin stejărişul des, şi porni, mişcându-se

cât de repede putea. Era de clasă R, cromat şi strălucitor.

O femeie care ducea pe umăr una dintre ţevile lungi o dădu jos, ochi şi o bubuitură îl făcu pe Bradley să tresară. Mecul R căzu.

— Primul pe ziua de azi, spuse femeia, care se numea Angel.

— Probabil a fost un cerce taş, zise Dexter.

— Pentru ce? întrebă Bradley şocat, pe când mergeau în josul pantei către mec, prin aerul încă răcoros şi umed al zorilor.

— Retragerea mecilor? zise Paul, cam nesigur.

Dexter încuviinţă.

— Mecii trec pe-aici. Pariez că-s tare speriaţi.

Văzură că mecul R avea o găurică ce-i perforase chiar servo-controlurile de la spate.

— N-ai tras rău deloc, îi spuse un bărbat lui Angel.

— Ţi-am zis eu că chestiile-astea or să meargă, răspunse Angel cu mândrie. Am reglat-o pe-a mea de-azi dimineaţă. Ajută.

Deodată Bradley îşi dădu seama că diferitele ţevi cu mecanisme pe care le duceau cei doisprezece oameni erau arme, produse de fabrici cu personal exclusiv uman.

*Instrumente de ucis*, se gândi el, încremenit de surpriză*. Ca în zilele de demult. Le vezi în piese istorice şi-n chestii de-astea, dar sunt ilegale de un secol*.

— Poate că mecul ăsta era doar foarte speriat, zise Bradley. Are software pentru asta.

— Am emis un avertisment prin beeper, spuse Dexter, bătându-şi cu palma pachetul de pe spate. Iese din staţia asta mică de-aici. Dacă vreun mec nu vrea să dea de necaz, tot ce are de făcut este să se-apropie încetişor de noi şi-apoi să se-ntindă pe jos, ca să putem arunca o privire la cuburile lor cu programe.

— Îi scoateţi din funcţiune?

— Bineînţeles. Altfel cum am fi siguri?

— Asta a fugit, clar de tot, zise Angel, reîncărcându-şi puşca.

— Poate că n-a înţeles, răspunse Bradley. Modelele R erau abile, subtile, minunate în relaţiile sociale.

— Ştia bine-mersi, spuse Angel, deschizând cu un pocnet panoul central al mecului şi scoţându-i cubul de identitate. Uite,

e din Senfran.

— Ce face aici, la atâta distanţă, dacă nu e răzvrătit? întreabă un negru numit Nelson.

— Mda, zise Dexter. înregistrează-l ca răzvrătit.

Îi înmână lui Bradley un com-brăţară.

— Acum ţinem socoteala cu mare grijă. Azi ai să te ocupi doar cu înregistrarea scorului, puştiule.

— Răzvrătit, aha, înţeleg, spuse Bradley, tastând pe com. Era liniştitor să facă ceva simplu în timp ce-şi domolea sentimentele.

— Să ştii, zise Nelson, cu vocea cuprinsă de încordare. Uită-te la el. Mec de lux, mai deştept decât majoritatea celorlalţi, încercând să scape. Fugea de oamenii noştri. Tocmai au împrăştiat o mare unitate mec la vest de-aici.

— Niciodată nu mi-am putut permite să cumpăr un lucru de-ăsta cromat, zise Angel. Şi ei ştiau chestia asta. Un mec luxos de clasă R mi-a făcut scandal în magazin când încercam să pun mâna pe-o conservă de soia. Râse sarcastic. Asta a fost pe vremea când se mai aflau ceva rămăşiţe pe rafturi.

— A fost un lucru elegant, nu-i aşa?

Nelson îi trase un şut mecului, care se rostogoli mai departe, în josul pantei.

— L-ai aranjat tare bine, spuse Bradley.

— Dă-l de-a dura până-n scobitura aia, zise Dexter, ca să nu poată fi văzut de pe drum.

Îi făcu semn lui Paul.

— Tu mergi cu plutonul celălalt. Hei, Mercer!

Un bărbat înalt veni agale din locul unde încercase cu grijă să smulgă spinii de pe o pară ghimpoasă care creştea într-o viroagă. Le era foame tuturor. Dexter îi spuse:

— Coboară, treci drumul şi ia poziţie de luptă. Ia-l pe puştiul ăsta - te cheamă Paul, nu? - are să te-ajute la corvezi. Aici o să-i prindem într-un foc încrucişat.

Mercer plecă împreună cu Paul. Bradley ajută la urnirea mecului mort şi, împreună cu Angel, îl rostogoli în viroagă. Mişcându-se, braţele aparatului imprimară adâncituri jilave în iarba primăvăratică. Pământul dezgolit degaja un miros reavăn. Ca să fie siguri, aruncară tufe de man- zanita deasupra carcasei strălucitoare, iar când terminară, Dexter îşi desfăşurase oamenii.

Instalau un fel de capcane la o distanţă apreciabilă de intersecţia şoselelor negre. Bradley înţelese că procedau aşa pentru ca răscrucea să nu arate avariată sau blocată. Vroiau ca mecii să intre repede şi să meargă mai departe.

Pe când lucra auzi sunete profunde, joase, ca mormăitul unui uriaş, venind dinspre orizoint. Îşi dădea seama că ambele drumuri ce duceau la răscruce îi puteau ajuta pe meci să se retragă din bătăliile îndepărtate. Bradley observă cu admiraţie că Dexter era peste tot, strigând ordine.

Adulţii vorbeau încântaţi despre ce aveau să păţească mecii, cât de lesne era să-i păcăleşti în problemele lumii reale, şi chiar foloseau un argou de-al mecilor - coduri şi acronime care de fapt nu însemnau nimic pentru meci, dar care pătrunseseră în cultura pop drept expresii noi, şic. Asta îl făcu pe Bradley să zâmbească. Îi oferi un moment senzaţia de superioritate, cu care-şi domină neliniştea.

Era o dimineaţă răcoroasă de primăvară acum, când soarele se înălţase deasupra dealului îndepărtat din spatele lor. Vremea optimă pentru încolţirea plantelor, dar câmpurile nu fuseseră arate, nici cultivate. Mecii ar fi trebuit să fie acolo, semănând viitoarele recolte, în loc de asta plecaseră dincolo de şirul neregulat al colinelor, luptându-se cu grosul trupelor umane şi, aşa spera Bradley în secret, luând-o pe cocoaşă. Deşi mecii n-aveau cocoaşă, îşi aminti el. Dexter şi Bradley se întinseră îndărătul unei moviliţe, la jumătatea pantei. Dexter vorbea în microfonul căştii, cu trăsăturile însufleţite de anticipare şi grijă. Bradley savură izul bogat al ierbii dulci, proaspăt încolţite, şi se gândi într-o doară să mănânce câteva fire.

Dexter privi poziţia pe care-o întărea plutonul său şi zise:

— Ştii, poate suntem prea aproape, dar îmi închipui că nu poţi fi prea aproape câtă vreme ai arme de foc. Cu puştile astea trebui' să fim aproape, foarte aproape. E mai uşor să-i nimereşti când se mişcă repede, dar în cazul ăsta-i mai uşor şi pentru ei să te nimerească.

Bradley văzu că bărbatul era mai nervos aici decât fusese cu plutonul său. Nimeni aflat în viaţă nu mai făcuse nimic asemănător cu asta. Nu în lumea civilizată, oricum.

— Trebui' să fim siguri că putem să ne retragem de-aici dacă se-ncinge prea tare treaba, continuă Dexter.

Lui Bradley îi plăcu privirea încruntată, plină de înţeles, a lui Dexter.

— Cum ai învăţat metodele de luptă?

Dexter păru surprins.

— E o pasiune de-a mea. Am studiat marile campanii romane din Africa, Asia, apoi cele de-aici, împotriva indienilor.

— Foloseau mult ambuscadele?

— Câteodată. Bineînţeles, după ce Sjgnius din Albion a inventat mitraliera cu aburi, ei bine, romanii au putu să se impună faţă de toate triburile care le făceau necazuri.

Dexter îl privi, mijind ochii.

— Studiezi istorie, puştiule?

— Mă numesc Bradley, domnule. Părinţii mei nu prea mă lasă să citesc despre bătălii. Îmi spun mereu că am trecut de stadiul ăsta.

— Mda, biserica aia a Păcii Universale, corect?

— Da, domnule. Ei zic...

— Lucrurile-astea-s bune pentru oameni. Mecii sunt diferiţi.

— Cum diferiţi?

Dexter îşi supse măselele, aruncând o privire de-a lungul drumului.

— Nu sunt oameni. E un joc cinstit.

— Credeţi c-o să fie greu să-i batem?

Dexter zâmbi larg.

— Suntem programaţi pentru asta de câteva milioane de ani de evoluţie. Ei sunt aici de-o jumătate de secol.

— Din 1.800? Credeam c-am avut meci dintotdeauna.

— Doamne, puştii ăştia niciodată nu ştiu istorie.

— Ei, domnule, ştiu toate lucrurile importante, precum data Secesiunii Americane de la Imperiu şi interdicţia imperială a armelor precum cele pe care le-aveţi aici, şi cum...

— Datele nu sunt istorie, fiule. Sunt doar cifre. Ce contează că ne-am eliberat în cele din urmă de romani? Nu erau decât nişte fricoşi. «Imperiul Păcii» - contradicţie în termeni, puştiule. Deşi, după felul cum 3D-ul vă pompează-n cap peltea, puştilor, fără să dea măcar documentare de război sau ceva, în afară de filme istorice decoltate şi pomădate, nu-i nici o mirare că nu ştiţi care capăt al puştii face toată treaba.

Asta i se păru incorect lui Bradley, dar îşi dădea seama că

Dexter nu era un om de genul celor pe care-i cunoscuse, aşa că tăcu. Un joc cinstit? Ce însemna asta? Un joc cinstit era acela care plăcea tuturor, dându-le ocazia să câştige.

Poate că lumea nu era aşa simplă pe cât crezuse. Aerul de-aici avea ceva ciudat şi tulburător, un zumzet care făcea să i se înfioare pielea, să-i vibreze nervii.

Angel reveni şi se întinse lângă ei, gâfâind, trăgând o armă artizanală, masivă, cu tripod, pe care tocmai o asamblaseră.

Nelson era în josul pantei, ţinându-şi puşca pe braţ. Aranjă tripodul şi ridică pe el un set mare de cilindri şi părţi glisante din oţel negru, brumat, diferit de tot ceea ce văzuse Bradley vreodată. Transpirând, Nelson introduse un încărcător lung, curbat, în tot acel metal proaspăt asamblat şi acţionă mecanismul de închidere. Zâmbi, părând mulţumit de uşurinţa cu care glisau componentele.

Bradley încerca să-şi dea seama cum acţionează fiecare armă când auzi ceva ce venea repede pe drum. Privi de-a lungul liniei negre care ocolea şerpuind dealurile îndepărtate şi văzu un obiect mare gonind printre copacii cenuşii.

Era un camion deschis, plin de meci cu carcase din cupru. Păreau lucrători în fabrică, ambalaţi ca nişte ouă lucioase pe un carton.

Dexter vorbi în microfon şi arătă spre trei pietre albe, aşezate lângă drum, ca repere. Camionul trecu în viteză prin intersecţie şi porni de-a lungul porţiunii drepte a şoselei din faţa lui Bradley. Panta creştea aici, aşa că aveau să încetinească pe când treceau de pietre.

Bradley îşi dădu seama că n-aveau cum să ştie cu siguranţă ce făceau mecii acolo, iar apoi uită asta, în timp ce era străbătut de o senzaţie ce-i iuţea pulsul. Lângă el, Dexter arăta ca o pisică ce ştie că are un canar pus de-o parte undeva şi că poate merge să-şi înfigă dinţii în el oricând doreşte.

Când camionul ajunse la pietrele-reper, Angel deschise focul. Sunetul a fost mai tare decât oricare altul auzit vreodată de Bradley, şi prima lui reacţie a fost să-şi îngroape faţa în iarbă. Când ridică privirea, camionul se răsucea de-a curmezişul drumului, iar apoi nimeri în şanţ şi se răsturnă.

Mecii arămii din spate fură aruncaţi într-o mişcare lentă. Cea mai mare parte din ei se prăvăliră în iarbă şi rămaseră

nemişcaţi. Camionul se izbi în plin şi se opri din rostogolire. Câţiva dintre mecii de fabrică se ridicară şi încercară să ajungă în spatele camionului, crezând poate că focurile de armă proveneau doar de la Angel, dar atunci trupa de peste drum deschise focul, iar mecii căzură în şanţ, şi nu mai mişcară. Apoi în văioagă se aşternu liniştea. Bradley auzea cum motorul camionului încă mai zumzăie de la energia electrică, apoi un mecanism intern, de siguranţă, interveni şi motorul fu redus la tăcere.

— Am nimerit camionul chiar în domul de comandă, ai văzut? spuse Angel tare.

Bradley nu văzuse, dar răspunse:

— Da, doamnă, e-adevărat.

— Încearcă asta de fiecare dată, zise Dexter. Facem, economie la muniţie dacă nu trebuie să-l împuşcăm pe fiecare din ei.

— Mecii ăştia de fabrică, strigă Nelson spre ei, arată a E-uri şi F-uri, au o construcţie destul de greoaie.

Angel încuviinţă, zâmbind larg.

— E mai uşor să-i trânteşti în şanţ.

Dexter nu auzi asta, căci vorbea în microfonul silenţios, lângă Bradley.

— Myron, voi băieţi daţi-i în lături de pe şosea. Folosiţi cheile de comandă a energiei şi faceţi-i să meargă singuri până-n locul ăla unde şanţul coboară în albia râului. Spune-le să sară în apă.

— Dar camionul? întrebă Bradley, apoi fu surprins de propria îndrăzneală.

Dexter se încruntă o clipă.

— Ăia din lotul următor or să creadă că l-am nimerit din zbor. Ieri au fost o grămadă de cazuri, către vest.

— Azi n-am văzut nici-unul din avioanele noastre, zise Bradley.

— Am pierdut o parte. Restul sunt la sol, pentru că mecii au început să contraatace, cam pe la asfinţit. I-au doborât pe trei din oamenii noştri chiar în zbor. Totuşi mecii-or să ştie asta. Au să-şi închipuie că-i la fel ca ieri şi că pur şi simplu camionul ăsta a avut ghinion.

Dexter zâmbi şi-şi verifică arma, cu care încă nu trăsese.

— Mă duc să-i ajut, zise Bradley, începând să se ridice.

— Nu, avem doar un număr limitat de chei. Băieţii ştiu cum să le folosească. Tu supraveghează drumul.

— Dar mi-ar plăcea să...

— Gura, zise Dexter într-un mod care era nepăsător şi totuşi nu era.

Bradley îşi folosi binoclul de buzunar ca să studieze şoseaua. Căldura dimineţii ridica vălurele de aer de pe fundul văii şi la început băiatul n-a fost convins că vedea cu adevărat mişcare la distanţă de câţiva kilometri, iar apoi a fost sigur. Dexter îi alertă pe ceilalţi şi se porni o grabă nebună pentru ascunderea mecilor.

Erau într-adevăr morţi, dar oamenii puteau să le acţioneze rezervele de energie şi să-i facă să ruleze pe roţi şi şenile de-a lungul drumului, iar apoi să coboare albia torentului şi să se arunce în râu. Bradley auzi râsete în timp ce trupa de peste drum îi privea pe meci cum sar în apa maronie.

Unii dintre aceştia ieşiră la suprafaţă şi începură să-şi agite împrejur braţele şi rotoarele, imitaţii comice de oameni care înoată. Asta dură doar câteva secunde, iar apoi se scufundară precum ceilalţi.

Nelson reveni în fugă urcând dealul, ducând pe spate o ţeavă lungă.

— Uite lansatorul ăla pe care-l vroiai. Rensink nu părea prea încântat să se despartă de el.

Dexter se ridică în picioare şi privi de-a lungul drumului cu binoclul său.

— Lasă-l aici. Avem o cotă mai înaltă decât Rensink.

Dexter luă tubul de oţel, care pentru Bradley arăta exact ca telescoapele pe care el şi prietenii săi le foloseau pentru a studia cerul.

— Dacă nu intenţionaţi să folosiţi puşca asta, ăă, domnule, aş... zise Bradley într-o doară.

Dexter zâmbi.

— O vrei tu, este?

— Păi, da, m-am gândit că din moment ce dumneavoastră...

— Sigur. Poftim. Încărcătorul intră aşa, îi arătă el, o ţii în felul ăsta, ocheşti de-a lungul crestăturii ăleia. Eu am construit-o, deci ştiu că e bună. A trebuit să-nvăţăm o grămadă de tehnici vechi ca să facem chestiile astea.

Bradley simţi ponderea şi însemnătatea armei şi, de probă, exersă ochirea în jos, spre şosea. Atinse trăgaciul cu precauţia unui amant virgin. Dacă apăsa doar pe bucăţica rece de metal, o gaură avea - ei bine, *poate* avea - să apară în carapacea unui mec fugar. Un mec cu care n-aveau să mai trebuiască să dea piept în haosul care venea. Era un mod simplu de a gândi cu privire la întreaga problemă complexă. O părticică din Bradley agrea această simplitate.

Mecii tot nu sosiseră, însă acum Bradley îi vedea prin binoclu suficient de bine ca să ştie de ce. Călătoreau pe invenţii de-ale lor, autopropulsate, forme modificate ale vehiculelor pe care mecii le foloseau uneori pe străzi. Aceste vehicule aveau trei roţi şi erau făcute din alamă strălucitoare.

Se deplasau încet, probabil li se termina energia. Pe când îi privea, unul îşi deplie un panou solar de pe spate pentru a prinde razele soarelui răsărind, iar apoi şi ceilalţi, dar asta nu-i iuţi deloc. Nu arătau precum mecii sociali eleganţi pe care-i zărea de obicei trecând pe aleile rezervate bicicletelor, trimişi pentru un mic serviciu. Aceştia erau doar meci de clasă N sau P care montaseră laolaltă nişte roţi.

Sosiră pedalând în intersecţie, folosindu-şi braţele. Cel din faţă văzu camionul zăcând într-o rână şi-şi dădu seama imediat că era ceva în neregulă, apoi începu să pedaleze din greu. Atunci Nelson trase în el, deşi Dexter nu spusese nimic. Îl nimeri pe mecul conducător, iar acesta se duse de-a berbeleacul, cu braţele prinse în lanţul bicicletei sale. Angel nu putu rezista şi-i doborî pe următorii trei cu o rafală. Apoi ceilalţi interveniră cu un cor de împuşcături sacadate şi bubuituri, în care nici un sunet de armă nu semăna cu altul, iar în hărmălaie Bradley apăsă şi simţi cum patul puştii îl izbeşte.

Ochise unul dintre mecii de la spatele micii coloane şi când privi după aceea mecul era pe jos, alunecând de-a curmezişul drumului, iar îndărătul lui ţâşneau scântei pe când metalul brăzda asfaltul.

— Opriţi! Opriţi tragerea! strigă Dexter şi, în liniştea subită, Bradley îi auzi pe meci zăngănind, apoi oprindu-se, chiţăind şi prăvălindu-se în şanţ.

— Luaţi-i de pe drum - repede! ţipă Dexter. Îi făcu semn lui Bradley să coboare dealul, iar băiatul alergă să vadă rezultatele. Pe când se repezea spre ei, mecii păreau să fie

nevătămaţi, cu excepţia câtorva crestături, însă apoi, din apropiere, în fiecare se vedeau câteva găuri. Avu timp să-i arunce o privire lui Paul, care se-nroşise la faţă şi gâfâia, cu privirea înceţoşată. Nu avură timp să vorbească.

Bărbaţii de peste drum porniră, din nou, cea mai mare parte a mecilor cu cheile de comandă-expres, dar unul suferise un fel de explozie internă şi spatele îi fusese smuls. Bradley ajută trei bărbaţi să-l ridice suficient pentru a-l rostogoli de pe asflatul uşor curbat şi de îndată ce-l urniră mecul se duse de-a dura şi alunecă într-un crâng de eucalipt. Aruncară crengi peste el. Bradley îl căută pe acela în care trăsese, însă acum era imposibil să-şi dea seama care era.

Aşteptând, simţi o încordare, o îngreunare a aerului. Aromele copacilor şi ierbii îi pătrunseră în nări, bogate şi intense. Alergară cu toţii înapoi, în susul pantei. Bradley găsi puşca despre care acum îşi spunea că-i a lui şi se întinse cu ea în iarbă, ascunzându-se îndărătul unei moviliţe, alături de Dexter.

Rămase întins acolo, doar respirând şi uitându-se la puşcă, ce părea să fie făcută dintr-o mulţime de părţi complicate. Dexter îi aruncă trei încărcătoare şi o cutie de cartuşe cu cămăşi din cupru. Cutia promitea că sunt penetratoare de blindaj. Bradley bâjbâi puţin pe când învăţa cum să umple încărcătoarele, dar apoi se mişcă rapid, introducând cartuşele în timp ce auzea uruitul îndepărtat al unui vehicul cu şenile.

Se apropia de-a lungul celeilalte şosele. Răspântia arăta destul de liberă, fără semne evidente de ambuscadă.

Plutonul Mercer aşezase două mine pe drum. Aveau suprafaţă cameleonică şi după un minut era imposibil să le deosebeşti de asfalt. Bradley putea să-şi dea seama unde se aflau pentru că erau în linie cu pietrele albe de reper şi de-aici de sus arătau mai netede decât asfaltul.

Se întrebă dacă mecii puteau sesiza asta. Senzoriumul lor era mai bun decât cel uman din unele puncte de vedere, mai slab din altele, îşi dădu seama că nu se gândise niciodată foarte mult la viaţa interioară a unui mec, mai mult decât ar fi putut să cerceteze într-adevăr amănunţit lumea interioară a animalelor. Dar, în principiu, mecii *puteau* fi cunoscuţi, întreaga lor perspectivă putea fi digitalizată şi examinată minuţios.

Zăngănitul şi vuietul ce se apropiau îi goniră aceste gânduri din minte.

— Amorsaţi! strigă Dexter, vocea încordată trădându-i o parte din emoţie.

Un vehicul mare, cu şenile, veni în goană printre copacii care mărgineau şoseaua neagră, licărind ca o ţintă de joc video. Pe toată suprafaţa lui erau cocoţaţi meci urcaţi pe flancuri, şi mult mai mulţi erau înghesuiţi pe platforma din spate. Când Bradley privi iar şoseaua din apropiere, minele îi săriră în ochi ca un păianjen pe o faţă de masă din dantelă. Întreaga vale vibra şi strălucea de la lumina intensă, senzorială. Mirosurile i se amestecară în nări, luciul rece al puştii îi vorbi prin mâini.

Cu siguranţă că mecul şofer va vedea minele, va opri şi se va retrage, îşi spuse el. Iar mecii din vehicul vor sări jos şi unii dintre ei îi vor ataca pe oameni, rulând pe drum şi trăgând cu laserele pe care le deturnaseră de la scopuri industriale. Bradley auzise de meci care puteau să treacă peste comenzile de siguranţă şi să lupte.

Apucă mai bine puşca. în mod vag, ştia că Dexter ocheşte de-a lungul armei sale tubulare, şi că Angel vorbea cu ea însăşi în şoaptă pe când aştepta.

— Dacă ar fi ca noi s-ar opri la primul semn de pericol pe care l-ar vedea, mormăi Dexter, probabil pentru sine, dar auzi şi Bradley. Apoi ar desfăşura meci luptători pe ambele laturi ale şoselei şi ne-ar mătura, atacând din flanc.

— Crezi c-or s-o facă? întrebă Bradley gânditor.

— Noo. Ăştia n-au ce-avem noi.

— Ce... ce anume?

Bradley cunoştea spectrul larg al însuşirilor deosebite pe care le aveau mecii.

— Sânge-n pix.

Mecii cocoţaţi pe capota vehiculului cu şenile priveau înainte, de-a lungul drumului, şi se ţineau strâns pentru a se păzi de hurducăturile brutale de la cotituri.

Apoi unul dintre ei văzu minele şi repezi un servobraţ către ele. Câţiva meci, care stăteau lângă cabină, începură să scoată vaiere de avertisment, iar vehiculul se înţepeni în frâne şi se răsuci de-a curmezişul drumului. Se opri pe buza şanţului, scoase un scrâşnet grav şi începu să dea îndărăt.

Trei meci săriră din cabină. Bradley îl prinse pe unul din ei

în cătare şi aerul fu despicat de o explozie uriaşă care-l făcu să tresară şi să uite tot restul.

Capota metalică a transportorului păru să se dizolve într-un nor albastru. Bena vehiculului zbură cu un bubuit puternic.

Aerul deveni o urzeală fină de pete rotitoare, în timp ce fragmente ţâşneau în sus ca o arteziană neagră, iar apoi cădeau ca grindina pe coasta dealului. Bufnituri şi zdrăngănituri anunţau că bucăţi mari de meci picau prin preajmă. Bradley îşi băgă capul în iarbă. Ţipă cănd ceva îi izbi genunchiul, iar altceva trecu rostogolindu-se peste el şi dispăru. În spate îl loviră pietricele.

Când Bradley ridică privirea, se aştepta să vadă că pe drum n-au rămas decât resturi. În urechi îi urla amintirea sunetului şi se întreba dacă surzise. Dar prin fum văzu câţiva meci retrăgându-se pe furiş din transportorul dezmembrat. Erau cinci, strâns grupaţi.

Ridică puşca şi trase foarte iute în mecul din frunte. Acesta căzu, iar băiatul trase în următorul obiect şi în următorul, văzând doar formele în mişcare şi vârtejul ceţos al acţiunii.

Angel trăgea şi Nelson la fel, pocnete ascuţite atât de rapide şi regulate încât Bradley se gândi la răpăiala unui băţ ţinut de un băiat în timp ce aleargă pe lângă ţambrele unui gard - şi în câteva secunde pe şosea nu mai erau meci.

Dar se aflau doi în şanţ. Fumul cenuşiu se răspândea pretutindeni în valuri.

Bradley văzu un mec mişcându-se chiar când un segment rapid de lumină ţâşni dinspre el, străbătând fumul. O auzi pe Angel ţipând şi înjurând. Femeia ridică mâna, iar aceasta era însângerată.

Un alt segment de lumină traversă aerul timp de o clipă şi o rată, iar apoi un al treilea îi izbi arma. Aceasta zbură în bucăţi, cu un pocnet Bradley ochi mecul şi trase încontinuu până când îl văzu pe acesta şi pe cel de-al doilea prăvălindu-se de-a curmezişul şanţului şi încetând să mai mişte.

O linişte încordată reveni în vale. Transportorul ardea, însă dincolo de troznetele şi vuietul acestuia nu se vedea nimic mişcându-se pe şosea.

Angel gemea din cauza rănii şi Nelson o îngriji, scoţând o trusă de prim ajutor în timp ce alerga spre ea. Când văzură că avea să scape cu bine, Dexter şi Bradley coborîră încet spre

şosea.

— Pariez că ăsta-i ultimul grup mare, zise Dexter. De-acum o să ne vină doar meci rătăciţi, nici o problemă..

În timp ce mergea, Bradley îşi simţea picioarele ca nişte buşteni ce izbeau pământul. Îi făcu semn cu mâna lui Paul, care era deja pe şosea, dar n-avea chef să vorbească cu nimeni. Aerul era răcoros şi era plin cu aşa multe izuri pe care le simţea cum îi intră şi-i ies din plămâni precum aromele separate dintr-o sondă cu îngheţată.

— Hei! strigă Mercer de la cabina transportorului. Ăştia au mâncare aici, înăuntru!

Toţi îşi îndreptară atenţia asupra cabinei. Mercer scoase hrană uscată, ambalată în carton, nişte cutii de conserve, o lădiţă cu băuturi răcoritoare.

— E ceva, nu? - meci care duc mâncare, spuse Angel meditativ.

Timp de câteva minute mâncară şi băură, iar apoi Paul strigă:

— E un băiat aici.

Îl găsiră pe Paul aplecat deasupra unui băiat care era pe jumătate ascuns de un mec prăbuşit. Bradley văzu că mecii din grup îl ocrotiseră pe acest băiat în timp ce erau doborâţi.

— Încă mai are o scânteie de viaţă, spuse Paul.

— Mâncarea era pentru el, spuse Mercer.

Bradley se aplecă. Paul luă băiatul în braţe, însă era limpede după faţa lui trasă, palidă, şi după cantitatea de sânge ce-i uda hainele, parte din el proaspăt roşu, iar cea mai mare parte brun, uscat că nu erau speranţe prea mari. N-aveau nici o modalitate să-l ducă la crioconservare. Buzele subţiri se dechiseră, tremurară, şi băiatul zise:

— Rău... mami... doare...

— În actele astea scrie că e sub îngrijire medicală, spuse Dexter.

— Cum adică? întrebă Angel.

— Scrie că are deficienţe mintale. Ăştia-s meci pentru asistenţă medicală.

Dexter împinse una din carcasele mecilor şi aceasta se rostogoli dând la iveală însemnele castei H.

— Fir-ar să fie, cum de s-au amestecat cu mecii ăştia răzvrătiţi? întrebă Nelson iritat, aşa cum fac oamenii când caută

pe cineva sau ceva pe care să dea vina.

— Accident, zise simplu Dexter. Confuzie. Poate s-au gândit că fac ce era mai bine, îndepărtând pacientul de la locul luptelor.

— Fir-ar să fie, spuse Nelson iar. Apoi buzele i se mişcară, dar nu se auzi nimic.

Bradley îngenunche şi goni câteva muşte de pe faţa băiatului. Îi dădu băiatului nişte apă, însă privirile acestuia erau ţintite undeva departe, iar buzele scuipară apa. Angel încerca să găsească rana şi să oprească hemoragia, dar avea o înfăţişare palidă, ca de ceară.

— Fir-ar să fie de război, zise Nelson. Mecii, ei sunt de vină pentru asta.

Bradley luă de la Paul o ceaşcă ce se încălzea singură şi-i dădu băiatului puţină supă. După faţă nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, iar privirile îi rătăceau fără ţintă sus, pe cerul senin. Bradley privi un fluture care se aşeza pe braţul băiatului. Acesta îşi desfăcu aripile în lumina piezişă, galben-aurie a soarelui şi gustă sângele maron care se usca. Bradley se întrebă dacă fluturii se hrănesc cu sânge. Apoi băiatul se înecă şi fluturele îşi luă zborul, dus de-o adiere, iar când Bradley îl privi din nou, băiatul murise.

Stătură multă vreme împrejurul trupului. Şoseaua era un haos de carapace sfâşiate, componente interne încurcate şi, resturile transportorului explodat. Nimeni n-avea să mai intre în acea zi într-o ambuscadă şi nimeni nu schiţă vreo mişcare să cureţe drumul.

— Ştii, mecii ăştia pentru asistenţă medicală sunt destul de isteţi, spuse Paul. Numai că au luat o decizie greşită.

— Probabil erau mai isteţi decât băiatul, răspunse Bradley.

Băiatul nu fusese cu mult mai tânăr decât Bradley, totuşi în ochii săi nu fusese decât un gol.

— El era om, totuşi.

Măreaţa exaltare a începutului, pe care o simţise toată dimineaţa, începu să-l părăsească încet pe Bradley.

— O însuşire dată naibii, nu? zise el, neadresându-se nimănui anume. Şi alţii făceau asta, spunând pur şi simplu diverse lucruri vântului în timp ce se împrăştiau încet şi începeau să pună ordine în sfărâmături.

Încordarea şi scânteierea aerului îl însoţeau încă, totuşi. Nu se mai simţise aşa de viu în viaţa lui. Dintr-o dată văzu lumea abstractă, blândă, închisă în care locuise de la naştere ca pe o enclavă, o rezervaţie - o capcană. Întreaga societate umană fusese într-o crisalidă, un culcuş de catifea îngrijit de meci.

Ei găsiseră o alternativă a războiului: bunăstarea. Şi bunătatea simplă, omenească. Bunătatea *omenească.*

Poate că toate acestea fuseseră pierdute acum.

Şi nici nu era vreo tragedie. Nu dacă le înapoia lumea aşa cum putea fi, o viaţă de zgomote şi însufleţire, şi contactul aspru al lucrurilor reale. Sălăşluise în spaţiile de cristal ale minţii în timp ce dedesubtul unor asemenea distracţii reci, antiseptice, trupul său tânjea de dorul pământului cald, reavăn şi a misterelor sale umede.

Nelson şi Mercer strângeau însemne de meci.

— Vrei un AB? îl întrebă Nelson pe Bradley. Am găsit unul aici. Poate că mecii ăştia lucrători l-au ajuns din urmă şi l-au luat cu ei.

— Am să notez doar numerele de serie, răspunse acesta automat, nedorind să-i vorbească lui Nelson mai mult decât era necesar. Sau oricui altcuiva. Se vorbise atât demult.

Petrecu o vreme tastând numerele pe com şi apoi îndepărtând carcase de meci de pe şosea.

Dexter se apropie de el şi-i spuse:

— Sigur nu vrei unul dintr-astea?

Era un laser pe care-l folosise unul din mecii răzvrătiţi. Negru, canelat, cu un luciu atrăgător.

— Angel păstrează unul. Probabil că are să spună tot restul vieţii cum a căpătat rana şi are să arate laserul care poate a făcut-o.

Bradley privi obiectul neted, senzual. Acesta lucea în lumina vie a soarelui, ca o promisiune.

— Nu.

— Sigur?

— Ia de-aici chestia asta blestemată.

Dexter îl privi ciudat şi se îndepărtă. Bradley se uită ţintă la mecii pe care-i aruncau de pe şosea şi încercă să-şi dea seama în ce mod se deosebeau de băiat, care, probabil, era cu adevărat mai puţin inteligent decât ei, însă totul era umbrit de

amintiri: cât de mult îi plăcuse puşca şi ce dulce era iarba şi cum trăgea în ţinte când acestea ajungeau la punctul pentru foc încrucişat, sub soarele strălucitor. Îi venea greu să se gândească pe când ziua ajungea la orele cele mai călduroase, şi după o vreme nu mai încercă. Era mai uşor astfel.

[„Manassas, Again”: First published in *„Isaac Asimov's Science Fiction Magazine”* (October 1991)]